

A photograph of a man and a woman standing outdoors in a park-like setting. The man, on the left, is wearing a light-colored t-shirt with a rainbow-colored stripe on the sleeve and blue jeans. The woman, on the right, is wearing a blue and white plaid shirt and light-colored pants. They appear to be in conversation. The background shows trees, a fence, and a building in the distance.

EL PROJECTE ROSSI- NYOL.

**MENTORIA PER A UNA
SOCIETAT INCLUSIVA**

El projecte Rossinyol és un programa de mentoria que clava les arrels a Israel i que amb el temps s'ha estès a diverses ciutats europees. La proposta es basa a aplegar joves estudiants de la universitat i fer que es relacionin amb nens i nenes immigrants, d'entre vuit i dotze anys, perquè passin una estona junts, perquè es diverteixin, perquè s'enriqueixin mútuament, tenint per objectiu aconseguir la integració dels infants a la societat d'acollida.

El projecte Rossinyol és una solució amb minúscules, sí, petita, a una problemàtica —la immigració— per a la qual no hi ha una única recepta. Potser ha de ser la suma de petits ingredients com el Rossinyol el que ajudi a fer bullir millor aquesta olla que és la societat actual, a tenir esperances per la integració de les persones nouvingudes i, sobretot, d'aquells grups més sensibles a l'exclusió, com són els nens. La cosa consisteix a aparellar un nen o una nena immigrant amb un jove universitari, que passin unes hores junts a la setmana, que passeguin, que parlin, que juguin i es descobreixin l'un a l'altre i que aquesta relació els enforteixi i, sobretot, proporcioni als infants que hi participen l'autoestima de saber que, allà on han anat a viure, tenen uns amics.

Rossinyol és una iniciativa que treballa en diversos àmbits. N'hi ha un de global, l'àmbit europeu, en el qual concorren vuit universitats que es coordinen per mantenir un programa únic, un esperit comú, per donar exemple i estendre l'experiència a més ciutats. A la vegada, és un projecte local perquè, en la pràctica diària, s'adapta a les particularitats de les persones que el fan funcionar. El Dr. Jordi Feu coordina el projecte Rossinyol a la Universitat de Girona. Per a aquest sociòleg, els avantatges del projecte són la simplicitat i la proximitat, la qual cosa permet una ràpida connexió amb els agents del territori. Aquest curs 2007-2008 ha estat el primer en què s'ha desenvolupat de manera plena, després d'un anterior de prova. La posada en marxa ha estat possible gràcies a les aportacions econòmiques que ha procurat el programa europeu Comenius, a un ajut del Consell Social de la UdG i a un altre dels ajuntaments implicats, però, sobretot, gràcies a la participació voluntària de setze joves de la Facultat d'Educació i Psicologia.

La tria dels nens i dels mentors

La tria dels nens i dels mentors demostra fins a quin punt el projecte Rossinyol és capaç d'adaptar-se a les peculiaritats de l'entorn. En el cas gironí, l'experiència s'ha dut a terme a Banyoles i a Olot. En la tria dels infants hi ha

col·laborat el responsable del Pla educatiu d'entorn, en el primer municipi, i el del Pla d'immigració i ciutadania, en el segon. En un cas i en l'altre aquests intermediaris han estat els encarregats de posar en contacte els responsables del Rossinyol a la UdG amb les escoles, gràcies al fet que, segons Feu, aquests tècnics "tenen la virtut de conèixer molt bé el territori". Els nens que se seleccionen han de tenir una mínima competència lingüística i unes edats compreses entre vuit i dotze anys i són, afegeix, aquells que "el seu mestre veu que amb una petita ajuda poden fer un salt qualitatiu molt gran".

A la banda contrària, els estudiants de la universitat també passen un procés de selecció, en aquest cas per garantir que són els candidats idonis, perquè, tot i que no es demana experiència, sí que és necessària una certa dosi de sensibilitat. Als joves seleccionats se'ls proporciona una formació que consisteix a fer-los conèixer la realitat de la immigració i quins són els drets i els deures del programa de mentoria. Per als estudiants universitaris l'exercici de la mentoria representa, alhora, obtenir uns crèdits de lliure elecció, que, un cop assolits, passen a complementar el seu currículum. "Un cop hem treballat les particularitats dels nens i també dels candidats a mentors, els responsables del projecte ens reunim per aparellar-los", explica Feu. Al cap d'uns mesos, quan el procés s'acaba; en el moment que els participants s'han de dir adéu "hi ha emoció, és cert, però continguda, perquè els uns i els altres saben des del principi que aquesta és una experiència que té un principi i un final", continua. Un altre cop aquí aflora la llibertat amb la qual cadascuna de les universitats gestiona el "seu" Rossinyol, perquè, mentre que a la Universitat de Malmö tenen rigorosament prohibit tornar-se a veure en els tres mesos posteriors a la finalització del programa, aquí s'ha decidit actuar amb més laxitud i deixar al gust dels participants la decisió de continuar veient-se o no.

Previsions de creixement

Si en aquesta primera experiència s'ha aconseguit tirar endavant setze mentories, per al curs vinent es pensa que es podrà arribar a les trenta. "No ens manen els números ni els resultats", puntualitza Feu, per a qui el més important és que allà on s'arribi es faci bé, que els resultats beneficiïn aquells que hi participen. A més de la Facultat d'Educació i Psicologia, per al curs vinent també es té la intenció de donar l'oportunitat de participar-hi als estudiants d'Infermeria i als de la Facultat de Lletres, tot i que aquesta darrera possibilitat encara s'ha de confirmar.

Testimonis mentors:

Mayda Paredes:

“Després de presentar-me a en Mohammed, vaig descobrir que tenia un germanet (en Suli) i tots dos em van saludar amb un somriure d’orella a orella; aquest va ser el primer regal que em van fer. Després d’acomiar-nos i que la Jamila fos tan amable, ja que el primer dia que ens vam conèixer em va convidar a conèixer casa seva, cosa que no m’esperava i que vaig agrair moltíssim després de conversar amb ella i amb els nens per conèixe’ls una mica més, me’n vaig anar satisfeta i pensant que seria molt bonic poder sortir no només amb en Mohamed, sinó també amb en Suli.”

María Josefa Jiménez

“Em recordaré sempre del que em va dir aquell dia: «Tu i jo serem molt bones amigues». No em coneixia de res i ja sabia que ens avindríem; no podia entendre tota la fe que em va donar, mentre que jo no vaig tenir temps ni de poder donar-li alguna espurna de seguretat.”

Marta Juanola

“L’Andrei és un nen molt espavilat que des del primer dia no va tenir gens de vergonya per relacionar-se amb mi. La veritat és que això també em va facilitar la feina, perquè mai no havia tingut cap relació semblant amb un nen d’aquesta edat.”

Miquel Pérez

“Aquest any he estat quedant amb l’Ao, nascut a Pequín (Xina). De bon començament gairebé no parlava català, però amb un treball continu, quedant amb ell cada divendres a la tarda, un parell o tres d’hores, per anar a berenar, per parlar, per anar al cinema o bé a jugar, ha avançat en el domini de la llengua. A dia d’avui, ja quasi acabat el curs, l’Ao es pot relacionar amb tothom sense gaires dificultats i mira de parlar en català en tot moment.”

Nati Serrano

“Respecte del projecte, he de comentar que les reunions que hem estat fent al llarg de tot el procés també han estat molt útils, perquè hem pogut parlar amb els altres mentors per així poder agafar més idees per compartir amb el nen. L’organització ha estat, segons la meva opinió, excel·lent.”

Sílvia Sellabona

“Una de les coses que més m’ha impactat és la capacitat d’adaptació de la Mihaela: només fa dos anys que és a Olot i ja coneix perfectament la ciutat, parla el català, té notícia de les tradicions i els costums... En canvi, la seva mare fa el mateix temps que és aquí i encara li costa parlar el castellà.”

